

Nr 802.

Av herr **Ström m. fl.**, om avslag å Kungl. Maj:ts proposition nr 234, med förslag till lag om ändring i vissa delar av 8, 10, 11 och 16 kap. strafflagen m. m.

Spörsmålet om skärpta lagstiftningsåtgärder mot statsfientlig verksamhet upptogs vid 1932 års riksdag av högern, som i tvenne likalydande motioner av Lindman och Trygger (I: 1 och II: 1) yrkade, »att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utarbetande och framläggande för riksdagen av bestämmelser, som avsåge dels ett allmänt straffbeläggande av handlingar som innefattade förberedelse till högförräderibrott, dels ock ett inskridande mot andra former av statsfientlig verksamhet som icke drabbades av gällande straffbestämmelser men vilka innebure fara för att högförräderibrott kunde komma till utförande; och borde vid utarbetandet av nämnda bestämmelser hänsyn jämväl tagas till frågan om åtgärder mot organisationer, som fullföljde mot Sveriges stats- och samhällsordning riktade syften».

Första lagutskottet tillstyrkte motionerna och uttalade i sitt utlåtande bl. a.: »Utskottet delade även motionärernas uppfattning, att man i en strävan att bekämpa den högförrädiska verksamheten icke minst borde taga i sikte åtskillig verksamhet, som visserligen icke skulle kunna falla under ett allmänt straffbud för förberedelse till högförräderi, men som innebure en fara för att dylika brott i en framtid skulle komma till utförande. Därvid vore bland annat att tänka på den agitationsverksamhet, som på detta område bedrevs. Önskvärt vore med hänsyn härtill att möjlighet förefunnes att inskrida även mot mera förtäckta former av propaganda i revolutionärt syfte. Härvid framstode såsom ett önskemål att kunna inskrida mot den fara för staten, som *själva förekomsten* av statsfientliga organisationer kunde innebära.» (Kurs. vår.)

Detta synes alltså vara pudelns kärna. Att medelst strafflagsparagrafer och förföljelser slå ned politiskt oliktankande är målet. Metoden är ju knappast ny. Den har tidigare tillämpats av Mussolini, Hitler, Pilsudski m. fl. Däremot synes den icke ha något med demokrati att göra. Tydligt var detta också riksdagens uppfattning 1932, eftersom båda kamrarna avslog utskottets förslag.

Frågan återkom vid 1933 års riksdag och då hade »demokratin» segrat så vid 1932 års val, att riksdagen beslutade bifalla motionerna sedan ett enhälligt utskott tillstyrkt dessa.

Regeringens nu föreliggande förslag är ett första steg på detta område i den riktning högern kämpat för. Det är reaktionärt och fientligt mot demokratin överhuvud taget. Det synes avse att avskaffa demokratin succes-

sivt på laglig väg och vänja oss vid diktaturen genom att ge folket denna i småportioner.

Grundtanken i en sådan lagstiftning, som ursprungligen föreslagits av högern fast den nu accepterats av den »socialdemokratiska» regeringen, riktar sig icke endast mot socialister och kommunister, den riktar sig mot hela arbetarrörelsen, mot socialismen, mot dess kamp för kapitalismens störtande och är således fientlig till folkets frigörelsekamp. Att en socialdemokratisk regering föreslår en sådan lagstiftning är en utmaning mot arbetarklassen. Därför föreslå vi,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 234.

Stockholm den 22 april 1936.

Albin Ström.

K. Kilbom.

Torsten Henrikson.

Aug. Spångberg.

Verner Karlsson.

Viktor Herou.

Arvid Olsson.

Nils Flyg.
